

การประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 21 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง)

วันพุธที่ 28 กุมภาพันธ์ 2567 เวลา 09.00 นาฬิกา ณ ห้องประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชั้น 2 อาคารรัฐสภา นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา ประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นประธานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 21 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) โดยมี นายปดิพัทธ์ สันติภาดา รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง และนายพิเชษฐ์ เชื้อเมืองพาน รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง ผลัดเปลี่ยนทำหน้าที่ประธานการประชุม

ประธานฯ ได้อนุญาตให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปรีกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 ข้อ 24 เป็นเวลาพอสมควร และเมื่อครบองค์ประชุมแล้ว

(1) กระตุ่ถาม	(ไม่มี)
(2) เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม	(ไม่มี)
(3) รับรองรายงานการประชุม	(ไม่มี)
(4) เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว	(ไม่มี)

สมาชิกฯ เสนอให้นำวาระที่ 7 เรื่องอื่น ๆ ขึ้นมาพิจารณาต่อจากวาระที่ 5.1

ที่ประชุมรับรอง

จากนั้น ประธานฯ นำเรื่องตั้งกรรมาธิการวิสามัญแทนตำแหน่งที่ว่างลง 1 ตำแหน่ง มาพิจารณา

- ตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาศึกษาแนวทางในการควบคุมและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต แทนตำแหน่งที่ว่างลง 1 ตำแหน่ง เพราะลาออก (นางสาวทิสรัตน์ เลาหพล) ที่ประชุมเสนอ นายฉัตร ธนิวัฒน์นาร แทนตำแหน่งที่ว่าง

เรื่องด่วน

1. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ.

โดย คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ

ประธานฯ ปรีกษาที่ประชุมเพื่อพิจารณารวมกับร่างพระราชบัญญัติทำนองเดียวกันอีก จำนวน 4 ฉบับ ประกอบด้วย

1. วาระเรื่องด่วนที่ 2 ร่างพระราชบัญญัติสภาชนเผ่าพื้นเมืองแห่งประเทศไทย พ.ศ. โดย นายศักดิ์ดา แสนมี กับประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน 12,888 คน เป็นผู้เสนอ ซึ่งคณะรัฐมนตรีขอรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ และได้ส่งคืนสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2562 ข้อ 118

2. วาระที่ 6.1 ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิทธิและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ และชนเผ่าพื้นเมือง พ.ศ. โดย นายสุรียนต์ ทองหนูเอียด กับประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน 14,954 คน เป็นผู้เสนอ

3. วาระที่ 6.2 ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง พ.ศ. โดย นายเลาฟิ่ง บัณฑิตเทอดสกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชีรายชื่อ พรรคก้าวไกล กับคณะ เป็นผู้เสนอ

4. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. นางสาวปิยะรัฐชย์ ดิยะไพรัช สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงราย พรรคเพื่อไทย กับคณะ เป็นผู้เสนอ ซึ่งยังไม่ได้บรรจุระเบียบวาระ

ที่ประชุมเห็นชอบ

ผู้เสนอญัตติ แถลงญัตติต่อที่ประชุมว่า หลักการและเหตุผลคือให้มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ โดยที่มาตรา 70 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในอยู่สังคม ตามวัฒนธรรม ประเพณีและวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ทั้งนี้ เท่าที่ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐหรือสุขภาพอนามัย นอกจากนี้ ประเทศไทยเป็นสังคมพหุชาติพันธุ์และพหุวัฒนธรรม ประกอบด้วย กลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาษา วิถีชีวิต ภูมิปัญญา และความเชื่อตามจารีตประเพณีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง มีการตั้งถิ่นฐานกระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ได้แก่ กลุ่มตั้งถิ่นฐานบนพื้นที่สูง กลุ่มที่อาศัยตั้งถิ่นฐานบนเกาะแก่งหรือชายฝั่งซึ่งดำรงชีพด้วยการทำประมงและมีวิถีชีวิตพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล กลุ่มที่อาศัยในป่าซึ่งดำรงชีพด้วยการล่าสัตว์ และเก็บของป่า และกลุ่มที่ตั้งถิ่นฐานบนพื้นราบซึ่งมีวิถีชีวิตกลมกลืนกับคนไทยทั่วไปแต่ยังคงอัตลักษณ์ และวัฒนธรรมของตนเอง ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติรับรองให้บุคคลย่อมเสมอภาคกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมด้วยเหตุความแตกต่างทางเชื้อชาติ มีเสรีภาพบริบูรณ์ในการนับถือศาสนาและย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติหรือประกอบพิธีกรรมตามหลักศาสนาของตน มีเสรีภาพในการเดินทางและการเลือกถิ่นที่อยู่ มีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ มีเสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคม สหกรณ์ สหภาพ องค์กรชุมชน หรือหมู่คณะอื่น และรัฐธรรมนูญยังรับรองสิทธิให้บุคคลและชุมชน มีสิทธิอนุรักษ์ พื้นฟู หรือส่งเสริมภูมิปัญญา ศิลปะ วัฒนธรรม ชนบทธรรมเนียม และจารีตประเพณี

อันดิงามทั้งของท้องถิ่นและของชาติ มีสิทธิจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน นอกจากนี้ ประเทศไทย ยังให้การรับรองปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมืองและปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และยังให้สัตยาบันเป็นภาคีตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพรวมทั้งพันธกรณีระหว่างประเทศที่ผูกพันประเทศไทยต้องถือปฏิบัติด้วยเนื่องจากผลจากการพัฒนาประเทศไทยทางด้านเศรษฐกิจและสังคมจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ส่งผลให้วิถีชีวิต อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ประเพณี ภาษาดั้งเดิมของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ได้เริ่มจางหายไปจากสังคมและยังถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมด้วยเหตุความแตกต่างแห่งเชื้อชาติและภาษา ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองในประเทศไทย ยังมีความด้อยสิทธิและไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิบางประการ เช่น การกำหนดสถานะของบุคคล การมีสิทธิอาศัยและใช้ประโยชน์ในที่ดินซึ่งมีการทับซ้อนกับพื้นที่อนุรักษ์หรือพื้นที่ที่อยู่ในการดูแลของทางราชการที่ไม่สามารถอนุญาตให้ประชาชนใช้ประโยชน์ได้ตามกฎหมาย ขาดการเข้าถึงบริการสาธารณะขั้นพื้นฐาน รวมทั้งขาดการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมหรือกิจการของรัฐหรือเอกชนที่อาจกระทบต่อสิทธิวิถีชีวิตและชุมชนของกลุ่มชาติพันธุ์ ดังนั้น สมควรให้มีกฎหมายเพื่อส่งเสริมคุ้มครองสิทธิและวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองในประเทศไทย เหตุผลที่จำเป็นต้องมีกฎหมายคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์โดยเฉพาะ เนื่องจากกฎหมายของภาครัฐ มีการข่มขู่เกิดขึ้นมาจากอคติ อัตลักษณ์ของชนเผ่า อาทิ ในยุคสงครามเย็นเป็นภัยต่อความมั่นคง เป็นภัยต่อยาเสพติด มีการตอกย้ำให้คนมีอคติต่อกลุ่มชนเผ่า สิ่งที่เราเรียนรู้ตามมาคือ การเลือกปฏิบัติ การมีอคติ และมีคุณภาพชีวิตที่ตกต่ำ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ยาก แต่ก็มีแนวทาง คือ ต้องมีกฎหมายรองรับให้กลุ่มชาติพันธุ์ โดยเฉพาะคนที่มีอำนาจต้องตระหนักรู้ในสิ่งเหล่านี้ ประเทศที่พัฒนาแล้วได้มีการออกกฎหมายมานานแล้ว อาทิ ประเทศแคนาดา ญี่ปุ่น มาเลเซีย กฎหมายเหล่านี้คุ้มครองสิทธิในที่ดินและชาติพันธุ์ กฎหมายเหล่านี้ดีต่อสังคมไทยอย่างไร เช่น รักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรม การคุ้มครองสิทธิชาติพันธุ์ วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ยังมีเรื่องอาชีพ ทรัพย์สินในที่ดิน กฎหมายที่ออกแบบมาเพื่อใช้ทรัพยากรในการดำรงชีพ ต้องให้ความสำคัญกับชุมชน และกลไกที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทน การมีองค์กรตัวแทนเข้ามาตรวจสอบสิ่งที่สำคัญคือ ข้อมูลที่จะมายืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรไม่มี มีเพียงแต่เป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาปากต่อปาก ตลอดจน การประกาศพื้นที่คุ้มครองให้กับชาติพันธุ์ในพื้นที่ทับซ้อนกับชุมชนชาติพันธุ์ เป็นลักษณะของกฎหมายที่ดูแลการใช้ประโยชน์เป็นไปตามที่รัฐและชุมชนมีข้อตกลงร่วมกัน วิธีการประกาศพื้นที่เขตชุมชนโดยการจัดทำแผนแม่บทและมีการออกระเบียบเมื่อคณะกรรมการเห็นชอบแล้วชุมชนต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข ไม่เป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ไม่สามารถจำหน่ายจ่ายโอนวันแต่สืบทอดทางทายาท

สมาชิกฯ อภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติ โดยให้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะ ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ ที่ผ่านมากลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกล สาธารณูปโภค

ขึ้นพื้นฐานเข้าไม่ถึง หากมีการเจ็บป่วยต้องการรักษาตัวในโรงพยาบาลใช้เวลาเดินทางถึง 3 – 4 ชั่วโมง รวมถึง สิทธิทางการศึกษา สิทธิทางสวัสดิการขั้นพื้นฐาน สิทธิในที่ดินทำกิน ที่กลุ่มชาติพันธุ์ยังไม่ได้รับ นอกจากนี้ ในปี 2563 ที่มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 กลุ่มชาติพันธุ์ไม่สามารถเข้าถึงการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันโรคระบาด เนื่องจากไม่ได้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร และยังอยู่ในพื้นที่ห่างไกลทำให้การตรวจคัดกรองการรักษาพยาบาล ขาดอุปกรณ์ป้องกันเชื้อโรคอย่างเหมาะสม เข้าไม่ถึงวัคซีน ตลอดจนการไม่มีบัตรประชาชนจึงไม่ได้รับการเยียวยาอย่างเหมาะสม จึงหวังว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้จะช่วยให้จัดสวัสดิการภาครัฐ โดยคำนึงถึงกลุ่มชาติพันธุ์ขึ้น ให้มีสิทธิขั้นพื้นฐาน ศักดิ์ศรี คุณภาพเท่าเทียมกับคนในเมือง ประเทศไทยได้ลงนามปฏิญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมือง หรือ UNDRIP เป็นเอกสารที่กำหนดกรอบมาตรฐานสากลขั้นต่ำที่รับรองความอยู่รอด ศักดิ์ศรี ความเป็นอยู่ที่ดีของชาวพื้นเมืองทั่วโลก โดยการปฏิญญานี้ได้รับการรับรองจากที่ประชุมของสหประชาชาติ เป็นข้อตกลงที่สะท้อนถึงความเห็นชอบระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสิทธิกลุ่มชาติพันธุ์ โดยมีจุดสำคัญคือ 1. การยอมรับสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ ในการกำหนดอนาคตของตนเอง 2. สิทธิในการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะส่งผลกระทบต่อสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ 3. มาตรการในการรับรองสุขภาพกายและจิตที่ดีของบุคคลชาวพื้นเมือง รวมไปถึงการป้องกันบังคับให้เข้าสู่วัฒนธรรมอื่น และการเข้าไปทำลายวัฒนธรรมนั้น ๆ ทั้งนี้ ประเทศไทยยังได้ลงนามกลไกระหว่างประเทศอีกหลายฉบับ โดยมีข้อกำหนดที่สำคัญคือรัฐต้องมีหน้าที่ เคารพ ปกป้อง เติบโต โดยรัฐต้องรับประกันว่ารัฐธรรมนูญและกฎหมาย นโยบายหรือราชการใด ๆ ต้องไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อชนชาวพื้นเมือง ซึ่งรัฐต้องมีกลไกและมีประสิทธิภาพในการป้องกันโฆษณาชวนเชื่อเพื่อส่งเสริมหรือยึดโยงก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติต่อชนชาวพื้นเมือง และรัฐต้องมีมาตรการและมีประสิทธิผล โดยการปรึกษาหารือหรือชนชาวพื้นเมืองที่เกี่ยวข้องเพื่อต่อสู้กับอคติและต่อสู้กับการเลือกปฏิบัติและส่งเสริมความอดกลั้น ความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีของชนชาวพื้นเมืองทุกภาคส่วนทุกสังคม ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจะสามารถทำให้คุ้มครอง ส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ได้ตามพันธสัญญา ระหว่างประเทศด้วยสาระสำคัญที่ครอบคลุมในด้านสิทธิเสรีภาพ ศักดิ์ศรีและความเป็นมนุษย์ และมีการจัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองการส่งเสริมวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ รวมถึงการกำหนดคุ้มครองวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์และมีความสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดฐานความผิดทางอาญา ด้วยการกระทำเหยียดหยามและการเกลียดชัง จะช่วยให้กลุ่มชาติพันธุ์มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เหตุผลที่ต้องมีพระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดขึ้นมา เป็นเพราะบางคนมีอคติต่อชนเผ่าพื้นเมือง จะทำอย่างไรให้กับวัฒนธรรมของชนเผ่าจัดสรรทรัพยากรให้อยู่ร่วมกันอย่างเป็นปกติสุข เพื่อให้กลุ่มชาติพันธุ์เข้าถึงสิทธิต่าง ๆ เช่น กลุ่มม้านิ (Mani) มีภูมิปัญญาในการหายาสมุนไพร ความเป็นอยู่ของกลุ่มม้านิได้รับการดูแลให้ถึงระบบการศึกษา มีบัตรประชาชน มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทยมีมากกว่า 60 กลุ่มชาติพันธุ์ บางกลุ่มได้รับผลกระทบต่อชีวิตที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้เข้าถึงระบบสาธารณสุข ส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศชาติ

อย่างยั่งยืน กำหนดให้มีสภาชนเผ่าพื้นเมืองให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สร้างการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และใช้ประโยชน์ในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน กลุ่มชาติพันธุ์ถูกเลือกปฏิบัติเป็นพลเมืองชั้นสองไม่เป็นธรรม ร่างฉบับนี้เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มีวัฒนธรรมประเพณีตามวิถีชีวิต คุ่มครองสิทธิและส่งเสริมวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ และชนเผ่าพื้นเมืองในประเทศไทยให้มีสิทธิความเสมอภาคเท่าเทียม ไม่ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมีหลักการสำคัญ คือ 1. หลักการคุ้มครองสิทธิทางวัฒนธรรม ได้แก่ สิทธิทางวัฒนธรรมและการศึกษา สิทธิในที่ดินและทรัพยากร สิทธิในการกำหนดตนเอง สิทธิในความเสมอภาค ไม่ถูกเลือกปฏิบัติ สิทธิการมีส่วนร่วม และสิทธิบริการขั้นพื้นฐานของรัฐ 2. หลักการส่งเสริมศักยภาพกลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อปรับหลักคิดจากการมองชาติพันธุ์เป็นเพียงผู้ด้อยโอกาสช่วยเหลือด้วยการสงเคราะห์ เป็นการคุ้มครองสิทธิและส่งเสริมวิถีชีวิตชาติพันธุ์ เชื่อมั่นในองค์ความรู้และศักยภาพของกลุ่มชาติพันธุ์ เปลี่ยนเป็นพลัง มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ประเทศ และ 3. หลักการสร้างเสมอภาคบนความหลากหลายทางวัฒนธรรม ลดความเหลื่อมล้ำจากอคติทางสังคมและวัฒนธรรม ที่ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญกับปัญหาที่หลากหลายในปัจจุบัน การเสนอร่างกฎหมายคุ้มครองชาติพันธุ์ สะท้อนให้เห็นว่า ที่ผ่านมากลุ่มชาติพันธุ์ยังไม่ได้รับการดูแลคุ้มครองสิทธิส่งเสริมวิถีชีวิตวัฒนธรรม หรือการยอมรับความเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม ทั้งที่กฎหมายสูงสุดอย่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 บัญญัติไว้ว่า “รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิต ในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ทั้งนี้ เท่าที่ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเป็นอันตราย ต่อความมั่นคงของรัฐ หรือ สุขภาพอนามัย ” ร่างพระราชบัญญัติมีเนื้อหาตามเจตนารมณ์ที่ระบุและรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา 70 รวมถึงที่ประเทศไทยได้ลงนามไว้กับนานาอารยประเทศ ในข้อตกลงว่าด้วยชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองและสิทธิมนุษยชน การผลักดันร่างกฎหมายคุ้มครองชาติพันธุ์ จึงเป็นความท้าทายและตัวชี้วัดการให้ความสำคัญและยอมรับสังคมพหุวัฒนธรรม ที่พวกเขาจะสามารถดำรงเอกลักษณ์ ความเป็นอัตลักษณ์เอาไว้ได้ ความท้าทายต่อสังคมไทยให้เกิดการยอมรับการเป็นพหุวัฒนธรรมถือเป็นโจทย์สำคัญ เนื่องจากผลจากการพัฒนาประเทศไทยทางด้านเศรษฐกิจและสังคมจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ส่งผลให้วิถีชีวิตอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ประเพณี ภาษาดั้งเดิมของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ได้เริ่มจางหายไปจากสังคมและยังถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมด้วยเหตุความแตกต่างแห่งเชื้อชาติและภาษา ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองในประเทศไทย ยังมีความด้อยสิทธิและไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิบางประการ เช่น การกำหนดสถานะของบุคคล การมีสิทธิอาศัยและใช้ประโยชน์ในที่ดินซึ่งมีการทับซ้อนกับพื้นที่อนุรักษ์หรือพื้นที่ ที่อยู่ในการดูแลของทางราชการที่ไม่สามารถอนุญาตให้ประชาชนใช้ประโยชน์ได้ตามกฎหมาย ขาดการเข้าถึงบริการสาธารณะขั้นพื้นฐาน รวมทั้งขาดการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมหรือกิจการของรัฐหรือเอกชนที่อาจกระทบต่อวิถีชีวิต เหตุใดมีบุคคลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ที่ยังไม่มีสถานะทางบุคคลในประเทศไทย เด็กรหัส G ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่ยังไม่มีบัตรประชาชนคนไทยซึ่งต้องมีตัวเลข

ประจำตัวเพื่อใช้ในระบบการศึกษา แต่ไม่เกี่ยวกับเลข 13 หลักของกระทรวงมหาดไทย รัฐจะให้ความคุ้มครองได้อย่างไร ปัญหาการให้สถานะบุคคลกับคนไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ที่ยังทำได้ล่าช้าจากจำนวนชนเผ่าในประเทศไทย เช่น ชาวม้ง อาข่า ในภาคเหนือ ชาวอุรุกราวัว ชาวมอแกน ชาวมันนี ในภาคใต้ ดังนั้นขอสนับสนุนร่างดังกล่าวเพื่อนำศักยภาพของชนเผ่าพื้นเมืองมาร่วมพัฒนาประเทศและนำไปสู่การคืนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ให้ชนเผ่าพื้นเมืองในประเทศไทยตามวิถีชีวิตวัฒนธรรมอย่างหลากหลายและยั่งยืนต่อไป

เมื่อสมาชิกฯ อภิปรายเสร็จสิ้นแล้ว และผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติอภิปรายสรุปร่างพระราชบัญญัติ นายเกษรา ศักดิ์สมบูรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ พรรครวมไทยสร้างชาติ เสนอญัตติให้ที่ประชุมลงมติรับหลักการคราวละฉบับ ที่ประชุมเห็นชอบด้วยคะแนน 237 เสียง

จากนั้น ที่ประชุมลงมติรับหลักการคราวละฉบับ ดังนี้

1. ที่ประชุมมีมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. โดย คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ ด้วยคะแนน 415 เสียง

2. ที่ประชุมมีมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติสภาชนเผ่าพื้นเมืองแห่งประเทศไทย พ.ศ. โดย นายศักดิ์ดา แสนมณี กับประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน 12,888 คน เป็นผู้เสนอ ด้วยคะแนน 386 เสียง

3. ที่ประชุมมีมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสิทธิและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง พ.ศ. โดย นายสุริยันต์ ทองหนูเอียด กับประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน 14,954 คน เป็นผู้เสนอ ด้วยคะแนน 385 เสียง

4. ที่ประชุมมีมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง พ.ศ. โดย นายเลาฟั้ง บัณฑิตเทอดสกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชีรายชื่อ พรรคก้าวไกล กับคณะ เป็นผู้เสนอ ด้วยคะแนน 389 เสียง

5. ที่ประชุมมีมติรับหลักการร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. นางสาวปิยะรัฐชย์ ดิยะไพรัช สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเชียงราย พรรคเพื่อไทย กับคณะ เป็นผู้เสนอ ซึ่งยังไม่ได้บรรจุระเบียบวาระ ด้วยคะแนน 412 เสียง

ทั้งนี้ ตั้งคณะกรรมการวิสามัญฯ จำนวน 42 คน กำหนดระยะเวลา ในการพิจารณา 15 วัน (โดยใช้ร่างพระราชบัญญัติของคณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ เป็นร่างหลักในการพิจารณา)

ประธานฯ ขอให้ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ลงมติร่างพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งเป็นร่างที่พิจารณาเมื่อวันพุธที่ 21 กุมภาพันธ์ 2567 ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ 26 ปีที่ 1 ครั้งที่ 19 (สมัยสามัญประจำปีครั้งที่สอง) เมื่อสมาชิกฯ อภิปรายเสร็จสิ้นแล้ว และผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติอภิปรายสรุปร่างพระราชบัญญัติเป็นที่เรียบร้อย ประธานฯ ขอให้ลงมติในการประชุมคราวถัดไป ประธานฯ จึงสั่งปิดประชุม

ร่างพระราชบัญญัติการจดทะเบียนที่ดิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. โดย นายณัฐพงษ์
เรื่องปัญหาวุฒิ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชีรายชื่อ พรรคก้าวไกล กับคณะ เป็นผู้เสนอ
พิจารณาร่วมกับร่างพระราชบัญญัติทำนองเดียวกัน 1 ฉบับ ได้แก่วาระที่ 5.2 ร่างพระราชบัญญัติ
การจดทะเบียนที่ดิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. โดย นางสาวธีรรัตน์ สำเร็จวานิชย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
กรุงเทพมหานคร พรรคเพื่อไทย กับคณะ เป็นผู้เสนอ

คณะรัฐมนตรีขอรับร่างพระราชบัญญัติพิจารณาทั้ง 2 ฉบับ ผู้เสนอญัตติไม่เห็นด้วย
ประการใดๆ จึงให้ที่ประชุมลงมติ โดยที่ประชุมมีมติ เห็นชอบด้วยคะแนน 252 เสียง ให้คณะรัฐมนตรี
รับร่างพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับ นำไปพิจารณา 60 วัน

ที่ประชุมขอให้ราระเบียบวาระที่ 7 เรื่องอื่น ๆ มาพิจารณา ดังนี้

(7) เรื่องอื่นๆ

เลือกตั้งผู้ทรงคุณวุฒิฝ่ายสภาผู้แทนราษฎรเพื่อเป็นกรรมการข้าราชการรัฐสภา
แทนตำแหน่งที่ว่างลง 1 ตำแหน่ง ตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา
พ.ศ. 2554

สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ในคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร แทนตำแหน่งที่ว่าง ประกอบด้วย
1. นางบุษกร อัมพรประภา 2. นางพรพิศ เพชรเจริญ 3. นายจිරพงษ์ วัฒนะรัตน์ 4. นายสุรวิทย์
คนสมบุญ

ทั้งนี้ ที่ประชุมมีมติเลือกนายสุรวิทย์ คนสมบุญ เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ในคณะกรรมการข้าราชการรัฐสภา (ก.ร.) ฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร ด้วยคะแนน 212 เสียง

จากนั้น ประทานฯ สั่งปิดประชุมเวลา 16.28 นาฬิกา

ปิดประชุมเวลา 16.28 นาฬิกา

จัดทำโดย กลุ่มงานสื่อมวลชน สำนักประชาสัมพันธ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร